

vil altsaa stemme imod denne Sags videre Fremme.

F. Nielsen: Jeg har med Omhu og Alvor bestraebt mig for at komme til en klar Overbevisning om denne Sag. Jeg er ikke gaaet til den med Forkjærlighed for Lovforslaget, men jeg maa indrømme, at jeg er kommen til det Resultat, at der er noget Begrundet deri, som ikke burde vises bort. Jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at de Kirker og Kirkegaarde, hvorom der her er Tale, ere opførte og indrettede til Nytte og Brug for det af Staten anerkjendte Kirkesamfund i vort Fædreland, som nu bærer Navn af den danske Folkekirke og hylber den evangelisk-lutheriske Troesbekjendelse. Disse Kirker og Kirkegaarde ere derfor ogsaa af dette Kirkesamfund tagne i Besiddelse ved en hellig Indvielse. De ere imidlertid ikke bestemte til et ganske almindeligt Brug for hele Folkekirken, men hver for en vis bestemt Kreds, for Sognet, saaledes at hver er en Sognekirke og en Sognekirkegaard, som Sognebeboerne ere forpligtede til ved Tjende og Arbeide eller Enkelte alene ved Arbeide at vedligeholde. Men disse Sognebeboere, naar de henhøre til den evangelisk-lutheriske Troesbekjendelse, have ogsaa en velbegrundet Fordring paa i denne deres Sognekirke at kunne nyde Kirkens Goder. De have paa dens Kirkegaard deres Begravelsessted og deres Stol i Kirken og Ret til der at erholde kirkelige Handlinger udførte. Dersom Noget slytter ud af Sognet, eller dersom han udtæder af Folkekirken, mister han sin Ret til Sognekirkens Brug; naar han vender tilbage, erholder han den igjen. Mister han nu denne Ret, naar han benytter den Frihed, som Loven om Sognebaandets Løsning giver ham? Og hvis han derved mister Retten til Benyttelsen af sin egen Sognekirke, faaer han da Ret til at benytte en anden Kirke, nemlig den af ham valgte Præsts Kirke, saaledes at han der kan fordrø at stedes til Nydelsen af de kirkelige Goder og Udøvelsen for ham af Kirkens hellige Handlinger? Disse 2 Spørgsmaal hænge paa det Nærmeste sammen; thi kirkelig hjemløs kan Meningens ikke være, at han skal blive i et Sted, maa han dog have en Kirke, enten der, hvor den oprindeligt var, hvor han yder sit

Bidrag, eller ogsaa paa det nye Sted, hvor han Intet bidrager. Her kan vælges 3 Udveite, enten den, at man siger: endsskjønt han har løst Sognebaandet, Forbindelsen med Præsten, har han endnu Ret til Sognekirken, eller den, at man siger: han har derved tabt sin Ret til Sognekirken, og har faaet Ret til den af ham valgte Præsts Kirke, eller endelig, at man træffer en Formidling mellem begge og henviser nogle Handlinger til den gamle og nogle til den nye Kirke. Men det forekommer mig aldeles indlysende, at denne Sag maa afgjøres ved Lov og ikke ved en administrativ Bestemmelse; thi her handles om almindelige Bestemmelser for mangfoldige Borgeres Ret i vigtige Tilfælde, som maa skee i Treitiden langt oftere ville komme, og da kan det ikke overlades til de stiftende Ministre at bestemme den ene Sæt og den anden et Andet, at vise dem frem og tilbage imellem Kirkerne. Der maa en Lovbestemmelse til, som siger, hvad Ret vi have, og derefter maa Administrationen fastsætte de Regler, som blive at følge ved Rettens Benyttelse, Regler, som ogsaa bestandigt trænge til nyere Bestemmelser, alt efterhvert de foresaldende Tilfælde gjøre det fornødent. Loven af 4de April 1855 forudsætter nu, skjønt den ikke udtrykkelig udtaler det, at den, der har skilt sig fra Præsten, har ogsaa skilt sig fra Sognekirken og maa henvises til den nye Kirke. Det fremgaaer ogsaa af Titelen: „Om Sognebaandets Løsning“, det vil sige Løsningen fra den hele Sogneforbindelse og derved ogsaa fra Sognekirken. Den maatte ellers have havt en anden Titel, som f. Ex. „Om frit Valg af Sjælesørger.“ Lovens bestemmer dernæst, at man skal vælge en Præst, som er ansat ved en fast Menighed, og der var Meningen, at man skulde have denne Menighed at slutte sig til. Den bestemmer endvidere, at de hellige Handlinger skulle af Præsten indføres i hans egen Kirkebog, og det vilde kun være fornuftigt, naar de stete i hans egen Kirke. Den bestemmer endvidere, at de nuværende Kirkebetjente vedblive at oppebære Hvitidsoffer samt kirkelige Accidentser, ogsaa for de Handlinger, hvortil deres Tjeneste ikke begjæres, saalænge de forblive i vedkommende Embeder; men naar de afgaae, skal Offeret kun tilfalde Kirkebetjentene